

PŘIJETÍ ZA SYNA – 1. ČÁST

kázáno 15. května 1960

Radoval jsem se, když mi bylo řečeno: pojďme do domu Pánova. Myslím, že to byl David, který tento výrok kdysi vyslovil. „Pojďme do domu Páně.“ Nevím o lepším místě, než být v domě Pánově. Vy snad ano?

Nuže, dnes večer je zde několik přátel z Georgie. Pravděpodobně pojedou po večeři zase zpět. Někteří bydlí velmi daleko a doufám, že zde zůstanou přes noc. Pokoje, které máme, jsou vám k dispozici. Ve středu budeme pokračovat v rozjímání Slova a v neděli opět, dá-li Pán. Šestého pak začnou shromáždění v Chataqua. A všichni, kteří jste si naplánovali dovolenou, očekáváme podivuhodný čas v Chataqua. Vždy jsme tam strávili nádherné dny. Ne tak velká množství, jaká někdy míváme. Myslím, že bychom dovnitř dostali snadno 10 000. Loni, mám za to, že jsme měli 7000, bylo plně obsazeno, ale ještě je dost míst k stání. Sedadla jsou vždy plně obsazena. Máme tedy co očekávat.

Jsme rádi, že zde vidíme plno kazatelů. Zapomenu pokaždé jméno toho misionáře zde – bratr a sestra Humesovi, to jste přece vy, kteří zde sedíte s dětmi. Jsme rádi, že zde máme tohoto misionáře. Jsou tu i jiní, bratr Pat, bratr Dalton, bratr Beeler a ó, tolik jich je zde. A před několika minutami jsem viděl bratra Collinse. Je to těžké je všechny vyjmenovat. Ale jsme velice rádi, že vás dnes večer můžeme mít zde v domě Pána.

Znameníť bratr Neville, který sedí vedle mne, se se mnou modlí, zatímco budeme vyučovat Slovu. Charlie, jsem rád, že vás zde se sestrou Nelly a dětmi dnes večer vidím. Ano, bratře Welchi, tebe jsem hledal. Teď tě vidím.

Vyučovat Bibli je obvykle trochu nebezpečné. Je to asi tak, jako bychom šli po tenkém ledě, jak tomu říkáme. Ale cítíme, že by mohlo být dobré církev v tomto čase přivést k plnému pochopení toho, co v Ježíši Kristu opravdu jsme. Někdy si myslím, že kázat je podivuhodná věc, ale myslím bratře Beeler, že vyučovat je nad to, zvlášť pro církev. Kázání většinou uchopí hříšníka, přivede ho k odsouzení skrze Slovo. Ale poučení uvede člověka pozičně do stavu, do kterého náleží. Nikdy nebudeme skutečně schopni věřit, ledaže budeme vědět, jaké postavení máme.

Nuže, kdyby mě USA, tato krásná země oficiálně poslala jako velvyslance národa do Ruska, měl bych veškerou moc USA za sebou. Mé slovo by platilo tolik, jako slovo USA, kdybych byl vyslán jako velvyslanec.

Jestliže tedy Bůh vyšle jako velvyslance nás, jsme-li jako pravdiví, povolání velvyslanci posláni národu, pak stojí za námi všechna moc nebes, všechno, co je Bůh. Všichni Jeho andělé a všechna Jeho moc je za našimi slovy. A Bůh musí ctít Své Slovo, neboť vážně nechal napsat: „*Cokoli byste svázali na zemi,*

bude svázáno i na nebi. A cokoli byste rozvázali na zemi, bude rozvázáno i na nebi. A dávám ti klíče království nebeského.“

Myslím, že mnozí z vás jsou dnes ráno zde, aby slyšeli, jak vysvětlím vidění, které jsem měl z nebe, jako jsem se o to pokusil již minule ve svém prostém, pokorném způsobu.

Nikdy bych nechtěl pochybovat o něčem, co mi někdo vypráví, že mu Pán řekl. Chtěl bych tomu věřit, i kdybych pro to nemohl uvést nějaké místo z Písma. Chtěl bych přesto věřit slovům toho bratra. Zkoušel bych to z Bible a nejvýš bych se domníval, že ten bratr možná nějak nesprávně rozuměl a trochu to popletl. Přesto bych ho považoval za svého bratra.

Doufám, že to, co hoří v mém srdci, mě nikdy neopustí v letech, která jsou přede mnou a nikdy nezapomenu, co se minulou neděli ráno stalo. Způsobilo to úplnou změnu v mém životě. Už se nebojím. Nemám nejmenší strach ze smrti. Smrt pozbyla hrůzu a to nejen pro mne, nýbrž i pro vás, jestliže to pochopíte. Musíte mít prožitek, abyste to pochopili, neboť to nelze žádným způsobem vysvětlit. Nenaleznete slov, neexistují ani v anglickém ani v jiném slovníku, neboť je to věčné, žádný věřejšek, zítřek, vše je přítomnost. Není to: „Mám se dobře,“ a za hodinu poté: „Nemám se dobře,“ a pak opět za nějaký čas na to: „Zase se mám dobře.“ Je to neustálá přítomnost. Není žádný konec, jen nádherný mír. Tam nemůže být hřích, závist, nemoc. Nic takového nemůže dosáhnout tohoto nebeského břehu. Někdy se mi naskytne příležitost, abych o tom vyprávěl a já to neučiním. Pak prosím Boha, aby mi to odpustil. Ale jestliže mám tu výsadu a byl to Bůh, který mě vzal vzhůru, abych něco viděl, tak bych to nazval první nebem. Myslím, že to byl Pavel, jenž byl vzat do třetího nebe. A když již v prvním nebi bylo tolik slávy, co je potom v třetím? Není divu, že o tom nemohl 14 let mluvit. Řekl, že neví, byl-li v těle nebo mimo tělo. Vím jen, že to byla právě tak skutečnost, jako že se na vás dívám.

Vždycky jsem se ptal sám sebe, jak to bude po smrti? Jestli snad neuvidím obláček – ducha vznášet se kolem a neuslyším: „Toto jsou bratr a sestra Spencerovi, Charlie a Nellie.“ Tím jsem se vždy v mysli zabýval. Až mé oči v hrobě zetlí, až mé uši tu nebudou, abych slyšel, až moje rozumové schopnosti a mozkové buňky tu již nebudou, jak bych pak mohl být něčím jiným, než jen vznášejícím se duchem. To mě vždy znepokojovalo. Jak rád bych řekl: „Haló, bratře Pate, jsem tak rád, že tě vidím! Haló, bratře Neville, jak rád tě vidím!“

Ale myslil jsem si: Nuže, když tedy nemám nic, čím bych viděl, nemám ústa, abych mluvil, protože ztrouchnivěla na prach, jak bych potom byl s to říci: „Haló, bratře Pate! Haló, bratře Neville, haló, bratře Charlie,“ atd. Ale teď vím, že je to nesprávné. Neboť stojí psáno a vůbec si to neodporuje: „*Až tento tělesný*

stánek odložíme, očekává nás již jiný...“ nový tělesný stánek, který má oči, uši, rty a rozumové schopnosti. Až tento pozemský stánek zajde, bude to tělo, které cítí a může mluvit.

Právě mne napadá, že Mojžiš byl mrtev a ležel 800 let v neznámém hrobě a Eliáš 500 let předtím vstoupil do nebe, ale na hoře Proměnění je nacházíme v rozmluvě s Ježíšem. Když byl Samuel asi 3 – 5 let mrtev, vyvolala ho čarodějnice z Endoru nahoru, padla na svoji tvář a řekla: „*Ty jsi mne oklamal, neboť ty jsi sám Saul.*“ Ona byla pohanka. Řekla: „Vidím vycházet bohy.“ Saul ho ještě nemohl vidět, proto řekl: „Jak vypadá? Popiš mi ho.“ Řekla: „Je hubený a má přes ramena plášť.“

Řekl: „To je Samuel, prorok. Přiveď ho přede mne.“

Rád bych, abyste si povšimli, že Samuel neztratil nic ze své osobnosti. Pořád ještě byl prorokem. Saulovi předpověděl přesně to, co se druhý den stalo.

Vidíte, že smrt nás docela nerozloží, jak se domníváme, když nad hrobem pláčeme. Jen naše bydliště se změní. Co je stáří? Když ještě za hodinu budu na živu, přežiji mnohé patnáctileté, mnohé pětileté. Stáří nic neznamena. Jsme zde za tím účelem, abychom něco dělali.

Mnohé z vás hezkých matek, které zde sedíte, některé z vás jsou ve věku 60–70 let byste mohly říci: „Nuže, co jsem tak asi vykonala, bratře Branhamě?“ Vychovávaly jste děti. Tím jste učinily, k čemu jste byly určeny. Možná, že zde sedí několik starých otců, kteří řeknou: „Nuže, my jsme obdělávali pole. To jsme dělali.“ Ale to je přesně to, k čemu vás Bůh poslal. To je vaše místo.

Včera jsem mluvil s jedním starým lékařem, svým starým přítelem. Jemu přes 80 let. Jeho švagrová je dnes večer zde ve shromáždění a ona se o něho trochu strachovala. Šel jsem ho navštívit a jakmile jsem s ním začal hovořit, jeho tvář se rozjasnila a začal vyprávět o výletě na hon, který před mnohými lety podnikl v Coloradu, tam, kde i já honím. Duševně byl ještě zcela na výši.

Zeptal jsem se ho: „Doktore, jak dlouho jsi prováděl lékařskou praxi?“

Řekl: „Od toho času, když ty jsi byl ještě v plenkách. Mnohokrát jsem jel na návštěvy k nemocným koňským povozem, často vyjížděl na koni s brašnou v sedle a někdy jsem šel s lékařskou brašnou pěšky.“

Řekl jsem: „Ano, ve dvě hodiny ráno po břehu potoka s kapesní svítilnou ve snaze najít dům, ve kterém malé dítě mělo bolení břicha nebo matka ležela v porodních bolestech.“

„To je pravda.“

A já jsem řekl: „Víš doktore, věřím, že za dělicí čarou mezi nesmrtelností a smrtelností má Bůh nějaké místo pro dobré lékaře, kteří v tomto způsobu konali svou povinnost.“

Velké slzy vstoupily do jeho očí. Začal plakat, zdvihl své slabé ruce a řekl: „Bratře Branhame, v to doufám.“ V oné zemi soudí Bůh podle duše člověka, jaký je. Pak jsem mu dal uspokojivé místo z Písma. Mnohokrát šel po temných blátivých polních cestách, aby někomu pomohl, aniž za to obdržel možná jediný cent. Ale to mu nevadilo. Řekl jsem mu: „Ježíš říká v Písmu: *Blahoslavení milosrdní, neboť milosrdenství dojdou.*“ A to je pravda.

Dovolí-li Pán, začneme dnes večer vytyčovat stav církve, na co máme dbát a co jsme. Začneme první kapitolou Pavla k Efeským. V následujících třech pokračováních budeme probírat první tři kapitoly, každý večer jeden odstavec, budeme-li moci. Dnes večer, ve středu a příští neděli ráno. První kapitolu Efeským. Zatímco budeme začínat s úvahou, chtěl bych říci, že epištola Efeským je dokonalou paralelou na knihu Jozue. Pamatujte nyní na to, jestliže se náhodou trochu odchýlíme od vašeho učení, tedy nám odpusťte a vydržte s námi malou chvíli. Nežli začneme, poprosme Je, aby nám pomohl. Skloňme své hlavy.

Pane, přibližujeme se Tvému svatému a posvěcenému Písmu, v němž je více jistoty, než ve všech nebesích a na zemi. Čteme v Tvém Slově zvaném Bible: „*Nebe i země pomínou, ale Mé Slovo nikdy nepomine.*“

V této vážné hodině přicházím dnes večer na pódium a předstupuji před vykoupené Tvou krví, tyto drahé, milované smrtelníky, kteří dnes večer zde sedí a drží se každé malé naděje, drží se budoucího života. Nechť je to dnes večer tak bohaté, aby každý věřící poznal své místo. A nechť každý, kdo ještě nepřišel do tohoto velkého obcenství, vnikne do království, Pane a klepá na dveře, až mu bude otevřeno. Dej to Pane.

Bibli se dočítáme, že Písmo nedovoluje vlastní výklad. Nedopusť Bože, aby Tvůj služebník nebo jiný Tvůj sluha se někdy pokoušel dát Tvému Slovu vlastní výklad. Dovol nám číst a věřit jen jak to stojí psáno, zvláště nám, kazatelům, pastýřům stáda, kteří jednoho dne staneme v té nádherné zemi s malým stádem v přítomnosti Pána Ježíše a uvidíme přicházet generaci Pavlovu, Lukášovu, Markovu, Petrovu a Matoušovu a všechny ostatní a jak budou souzeni se svými skupinami. Dej Bůh, abych 10 000 000 trofejí mohl složit u Tvých nohou, zatímco se Ti budu blížít po kolenou a vrhnu se k nohám Tvým a řeknu: „Pane, všichni patří Tobě.“

Ó Bože, naplň nás nanovo Svým Duchem, láskou a dobrotou. Nechť je to s námi tak, jak před mnoha lety vyjádřil jeden básník: „Umírající Beránku, Tvá drahocenná krev nikdy neztratí svou moc, dokud nebude zachráněna celá

vykoupená církev Boží, aby již více nehřešila. A od té doby, co jsem viděl vírou ten proud, jež Tvé krvácející rány připravily, je zachraňující láska mé téma a má jím být, dokud nezemřu. Potom budu lepší, líbeznější písní opěvovat tu moc, která zachraňuje, až tento ubohý zajímavý jazyk bude tiše v hrobě.“ Hrob nepředstavuje pro Tvé děti smrt. Je to jen naše místo odpočinku, nebo ukrytí, dokud tato smrtelnost neobleče nesmrtelnost.

Nechť to dnes večer Pane jasně vidíme, jak je nám to ve Slově dáno. Dej nám pochopení. Postav nás Pane, na místo povinnosti, tak abychom Ti věrně sloužili, dokud nepřijdeš. Prosíme o to v Ježíšově jménu a kvůli Němu. Amen.

Epištola k Efeským je, jak jsem již řekl, podle mého cítění jedna z největších knih Nového zákona, vede nás kupředu. Calvinismus (totální předurčení) běží do extrému na jednu stranu a armenismus (žádné předurčení) běží do druhého extrému. Epištola k Efeským nám ukazuje střed a uvádí Církev do pravého stavu.

Porovnával jsem to s Jozuem. Nuže, když to pozorujete, Izrael byl vyveden z Egypta a nacházel se na cestě ve třech stadiích. První úsek byl, že opustili Egypt, další byl poušť a třetí Kanán.

Kanán nerepresentuje Tisícileté Království. Representuje jen věk přemožitelů, dobu přemožení, neboť v Kanánu zabíjeli, zabírali města a pálili je. A v Tisíciletém království nebude více smrt.

Skrze víru přišlo ospravedlnění, když uvěřili Mojžíšovi a opustili Egypt. Pak posvěcení, když následovali ohnivý sloup a smíření obětováním beránka na poušti. A pak vešli do zaslíbené země. Co je zaslíbená země v Novém zákonu pro věřícího? To zaslíbení je Duch svatý. *„A stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši a dcery vaše; starci sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého, a ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové.“* (Joel 2:28–30).

Petr řekl o Letnicích, když tento text citoval ve svém kázání: *„Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“* (Skutky 2:38)

Všimli jste si, že Jozue řekl, dříve, nežli přešli Jordán: *„Projděte středem ležení a každý ať se posvěti a vypere své šaty, nikdo ať se nepřiblíží své manželce, neboť za tři dny uvidíte slávu Boží.“* Hleďte, je to proces přípravy k přijetí zaslíbení. Zaslíbení pro Izrael bylo, že Bůh Abrahamovi slíbil dát zemi Palestinu a to bylo provždy jejich dědictví. Měli v této zemi provždy zůstat.

Procházeli třemi stadii, zatímco vešli do zaslíbené země. Povšimněte si, že je to dokonalý typ na Nový zákon. Jak jsem již řekl, s tím, co si někteří z vás myslí, se to neshoduje. Někteří z vás drahých Nazarénů, Církve Boží atd. nenechte se

tím zranit, ale bedlivě pozorujte symboly. Hleďte, zda se všechno přesně neshoduje.

Na jejich cestě byly tři úseky a i na této cestě jsou tři stadia. Neboť jsme ospravedlněni skrze víru a tím, že věříme v Ježíše Krista, opouštíme zemi Egyptskou a vyjdeme. Pak jsme posvěceni skrze oběť Jeho krve, očištění od svých hříchů a staneme se poutníky a cizinci a činíme si nárok, že hledáme zemi, město, které má přijít – naše zaslíbení.

Tak to bylo s Izraelem na poušti. Byli cizinci, neměli místo k odpočinku, putovali dnem i nocí, když následovali ohnivý sloup. Ale konečně dospěli k zaslíbené zemi, kde se usadili. Tam dospěje i věřící. Nejprve poznává, že je hříšník, potom je oddělen vodní lázní Slova, když věří v Pána Ježíše Krista. Pak ospravedlněn skrze víru, stane se podílníkem a má pokoj s Bohem skrze Krista, pokřtí se na jméno Ježíše Krista a je připuštěn na cestu. Rozumíte tomu? Na cestě. Stane se cizincem a poutníkem. Je na cestě kam? K zaslíbení, které Bůh dal.

Izrael ještě nepřijal zaslíbení, ale byli na své cestě. Prosím, pochopte to. Tady jste selhali vy, Nazaréni, Poutníci svatosti atd. Neboť Izrael, když přišli do Kades Barne, vyslali zvědy a řekli: „Ta země je veliká.“ Ale někteří z nich se vrátili a řekli: „*Nemůžeme tu zemi zabrat, neboť jejich města jsou obehnaná zdmi a opevněna.*“ Ale Jozue a Kálef povstali a řekli: „*Jsmo více než s to je zabrat, neboť tak zní zaslíbení Boží.*“ Místo, aby lid šel vpřed, aby obdržel Ducha svatého, mluvil v jazycích, přijal moc Boží a křest Duchem svatým s provázejícími znameními a divy, pomyslili jen na to, že by tím skoncovali s tradicí svého učení. A co se jim stalo? Zahynuli v té zemi. To je pravda. Ale věřící, ti, kteří věřili tomu, co řekli Kálef a Jozue, šli vpřed k zaslíbení, vešli do té země, zabrali ji jako své vlastnictví a usadili se v ní.

Nikdy nezůstávejte stát u ospravedlnění a posvěcení, nýbrž pojdme vpřed ke křtu Duchem svatým. Nezůstávejme stát, protože On nás očistil od života hříchu. Nyní vnikneme do stavu k zaslíbení křtu Duchem svatým. Neboť Petr o Letnicích řekl: „*Toto zaslíbení platí vám a vašim dětem a těm, kteří jsou ještě daleko, kolik jich Pán náš Bůh povolal.*“

Epistola k Efeským vás uvede do našeho stavu, jako tenkrát Jozue. Povšimněte si: Když Jozue přešel do zaslíbené země, zabral ji, a rozdělil. Tuto zde pro Efraima, tamtu pro Manasse, tato patří Gádovi a ta Benjaminovi. Tu zemi rozdělil. A všimněte si, toto hoří v našich srdcích. Hebrejské matky volaly při bolestech, když svým dětem dávaly život, jména, která byla dána těm územím v zaslíbené zemi. Ó, to je hodno uvažování. Kdybychom se jen mohli zabývat podrobnostmi, potřebovali bychom na to mnoho hodin. Až budeme s tou

věci hotovi, rád bych přišel a měsíc nebo dva o tom hovořil. Hled'te, když jeho matka ve svých bolestech volala: „Efraim“, dala mu místo v zemi oleje. Každý z nich obdržel svůj díl.

A Jozue, který to nevěděl, byl veden inspirací Ducha svatého. Když dospěli do zaslíbené země, dal každému muži jeho dědictví přesně, jak jim zaslíbil Duch svatý v hodině jejich narození.

Ó, jak přivádí Bůh porodní bolesti na Svoji Církev! Někdy jsou nesmírné. Když Církev sténá pod pronásledováním zevního světa vytrvávajíc ve víře v Pána Ježíše Krista, že se zaslíbení Ducha svatého pro nás může stát skutečností právě tak, jako o Letnicích, jak sténají a pláčí v porodních bolestech. Když jsou ale potom vekřtění do království Božího, pak dává Duch svatý do Církve apoštoly, proroky, učitele, kazatele, evangelisty. Pak dává do Církve mluvení v jazycích, výklad jazyků, poznání, moudrost, dary uzdravování, všechny druhy divů činění.

Z jakého důvodu o tom mluvím? Církev se vždy pokouší zaujmout postavení někoho jiného. Nedělejte to! Nemůžete pěstovat pšenici v Efraimově zemi, patříte-li k Manassesovi. Musíte zaujmout své místo v Kristu. Ó, stává se to tak hluboké a bohaté, zabýváme-li se tím, jak Bůh dává do Církve mluvení jazyky atd.

Byli jsme mnohokrát poučováni, že všichni musíme mluvit jazyky. Je to nesprávné. Prý: „To musíme všichni.“ Ne, nemusíme. Nečinili všichni totéž. Každý měl svůj úkol. Každý kraj byl připraven a rozdělen pod inspirací. Mohl bych vám v Písmu přesně ukázat, že jednomu každému přidělili to, co pro něho bylo určeno; dva a půl kmenů musely zůstat na druhé straně řeky, jak to jejich matka zvolala v hodině narození. A každý obdržel své místo. A nyní, když jste vešli, neznamená to, že jste osvobozeni od boje. Musíte stále ještě bojovat za každou píď země, na které stojíte. Vidíte? Kanán ještě nereprezentoval velké nebe, neboť tam byly ještě války, těžkosti, zabíjení a boje. Ale představoval tolik, že to musí být dokonalý způsob života.

Tady dnes selhává církev, v tomto způsobu života. Víte, že i vaše vlastní chování může znemožnit, aby někdo jiný mohl být uzdraven? Vaše nesprávné chování, nevyznané hříchy vás, věřících mohou způsobit, že Církev trpce selže. A ve dni soudu budeme odpovědni za každou trošku.

Řeknete: „Okamžik, bratře Branhame.“ Tohle je ale pravda. Pamatujte na to.

Když Jozue přešel do té země, dal mu Bůh zaslíbení. Považte jen, vést celé polní tažení, bez ztráty jediného muže, bez utržení škrábnutí, bez zdravotního personálu, první pomoci nebo sanitárního materiálu. Bůh řekl: „Ta země je vaše, jděte a bojujte!“ Považte jen, vést polní tažení a žádný Červený kříž při tom, nikdo není zraněn. Porazili Amalechitské a Hetitské, ale ani jeden z nich nebyl

zraněn, až když se vloudil hřích do ležení, neboť když si Achán vzal babylonský plášť a prut zlata a skryl ho v zemi uprostřed stanu svého, ztratili příští den 16 mužů. Jozue řekl: „Zadržte, zadržte! Počkejte okamžik, něco je převráceného. Něco zde nehraje. Nařídíme sedm dní postu. Bůh nám dal zaslíbení, že ani jeden muž nebude zraněn. Naši nepřátelé nám mají padnout k nohám. Proto je tu něco nesprávného. Někde musí být něco v nepořádku, neboť tady na zemi leží 16 mrtvých mužů. Jsou to Izraelité a jsou mrtví.“ Proč zemřeli ti nevinní muži? Protože jeden muž se uchýlil z řady. Uznáváte nutnost, aby se toto učilo? Církev musí zaujmout své postavení se Slovem Božím, postavení s Bohem a navzájem tak, aby úplně upřímně a střízlivě chodila s Bohem, přede všemi lidmi v bázni Boží.

Protože jeden muž ukradl plášť a tím učinil něco, co neměl činit, přišlo o život 16 mužů. Myslím, že jich bylo 16, možná více. Myslím, že to bylo 16 mužů, kteří zemřeli. Jozue je svolal a řekl: „Něco je převráceného. Bůh dal zaslíbení, něco je tu převrácené.“

Když jsou před nás přinášení nebo přivádění nemocní a nebudou uzdraveni, musíme svolat Církev a vyhlásit vážný půst. Někde musí být něco nesprávného. Bůh dal zaslíbení, On za tím zaslíbením stojí a učiní to.

Jozue vyhlásil půst. Přišli na to, když vrhli los. Achán to pak přiznal a oni Achaná zabili i celou jeho rodinu, spálili je na popel a nechali je tam na památku. A Jozue šel vpřed v boji a zabral vše, aniž utřil škrábnutí, nebo ránu. Tady to vidíte. Jednoho dne něco potřeboval. Čas. Slunce se chýlilo k západu a muži by v noci nemohli dobře bojovat. Jozue, velký bojovník Bohem pomazaný a postavený do té země – tak jako Efeští v Novém zákonu – ujal zemi, zabral ji. Potřeboval čas, proto řekl: „Slunce, zastav se!“ A slunce zůstalo stát 12 hodin, dokud zemi nezabral.

Jako oni měli ve svaté zemi své místo, tak máme my, jak nám to říká v Efeským, své místo v Kristu. Naše místo není ve svaté zemi, nýbrž v Duchu svatém. Přečteme si jedno místo z Písma, abychom viděli, jak dokonalá Církev je.

„Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží...“ Ó, to mi vyhovuje. Bůh ho udělal apoštolem. Nevkládal na něho ruce starší, ani ho nikam neposílal biskup, nýbrž ho volal Bůh a udělal z něho apoštola.

„Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, posílá pozdrav svatým a věřícím v Kristu Ježíši, kteří jsou v Efezu.“ Všimněte si, jak je oslovuje. Nemluví k nevěřícím, nýbrž k Církvi. Obrací se k vyvolaným, posvěceným a vyvoleným, kteří jsou v Kristu Ježíši.

Chcete-li vědět, jak se dostaneme do Ježíše Krista, otevřete si 1. Korintským 12, kde je řečeno: *„Skrze jednoho Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme.“* Jak?

Čím pokřtěni? Duchem svatým, ne vodním křtem, vy lidé církve Kristovy, nýbrž skrze jednoho Ducha. Ne stisknutím ruky, doporučujícím listem, pokropením, nýbrž skrze Jeho Ducha jsme všichni pokřtěni v jedno tělo. Naše vlastnictví, země, kterou nám Bůh dal, abychom v ní žili, to je Duch svatý. Jako Židům dal Kanán, nám dává Ducha svatého. Skrze jednoho Ducha jsme všichni pokřtěni v jedno tělo. Chápete to?

ON mluví k duchovnímu Kanánu, k Izraeli, duchovnímu Izraeli, který tu zemi zaujal. Nejste rádi, že jste se dostali pryč od česneku Egypta? Nejste rádi, že jste vyšli z pouště? Vzpomeňte si, oni jedli mannu, andělský pokrm z nebe, dokud nepřešli do té země. A když přišli do té země, přestala manna. Měli potom plnou zralost a jedli pšenici té země. Nuže, již nejste žádná nemluvnátka, netoužíte již po čistém mléku evangelia. Nemusí být již o vás mateřsky pečováno, nemusíte být hlazeni a přemlouváni, abyste přišli do sboru. Když jste praví, dospělí křesťané, jste připraveni jíst silný pokrm. Jste připraveni do něčeho se dostat, jste připraveni rozumět hlubokým a velkým věcem. Budeme se tím přímo zabývat. Je to skryto od založení světa. ON řekl: „Když jste toto přijali, mohu vám podat více.“ Nyní k těm, kteří opustili Egypt – ne k těm, kteří jsou ještě na cestě, ale k těm, kteří jsou v zaslíbené zemi, kteří obdrželi zaslíbení.

Kolik jich obdrželo zaslíbení Ducha svatého? Nejste rádi, že jste v této zemi a že jíte čerstvé obilí, silné věci Boží a máte jasné porozumění? Váš duchovní smysl ještě přišel do správných kolejí. Víte přesně, kdo On je. Víte přesně, co On je. Víte přesně, kam jdete. Víte o tom přesně všechno. Víte, v koho jste uvěřili a jste přesvědčeni, že ON je s to váš dědický podíl zachovat až do onoho dne. K těmto nyní mluví Pavel. Slyšte pozorně, všimněte si: *„Svatým a věřícím v Krista Ježíše.“*

Zopakujme si to jako Církev. Jak se dostaneme do Krista? Přistoupením za členy do nějaké církve? Ne! Zapsáním svého jména do knih? Tím, že budeme pokřtěni ponořením? Ne! Jak se dostaneme do Krista? Skrze jednoho Ducha jsme podle tohoto zaslíbení všichni pokřtěni v jedno tělo a jsme podílníci všeho toho, co k této zemi náleží. Amen.

Ó, miluji to. Kdybych nebyl tak ochraptělý, mohl bych jásat. Když vejdu do této země, náleží mi. Jsem teď doma v Kanánu. Jsem poslušný ve všem, v čem mě Bůh chce použít. Chodím po svaté půdě, jsem dítě Krále, oblečený a připravený. Vyšel jsem z Egypta, přišel do zaslíbené země, obstál jsem ve všech zkouškách, přešel jsem Jordán a jsem v podivuhodném zaslíbení. Jak jsem to učinil? Skrze jednoho Ducha.

Na stejné cestě jako Pavel. Vykonal to na mně a na tobě totéž, jako na něm. Skrze jednoho Ducha jsme všichni pokřtěni. Nejsme jen trochu pokropeni

a cítíme se dobře, nýbrž jsme cele ponořeni. Všichni musí plavat ponořeni v Duchu svatém. To je zaslíbení.

Náš Efez, náš Jozue, to je Duch svatý. Jozue znamená „Ježíš-Zachránce.“ Duch svatý je pro nás v duchovním tím, co Jozue byl v přirozeném – velkým bojovníkem. ON je náš velký Vůdce. Jak byl Bůh s Jozuem, tak je Bůh v Duchu svatém s námi a působí skrze nás. A když hřích vejde do ležení, prikazuje Duch svatý přítrž: „Co je nesprávné v Církvi? Něco je převrácené.“ Poznáváte, že máme příliš mnoho synů Cisových? Příliš mnoho Saulů přichází ze seminářů a teologických škol a vystupují a učí svým nesprávným věcem, tak jak Bible říká, že to budou činit. Zřejmě nemají tu víru, odlučují se od vás, nemají s vámi obecnství. Nevědí, odkud přicházejí. Nemohou to odůvodnit. Říkám, jako můj přítel, bratr Booth Clobborn: jestliže je něco nepravého, ne Bohem stvořeného na světě, pak je to mezek. Mezek je nejnižší ze všech věcí. Neví, co sám je. Nemůže se rozmnožovat. Mezek se nemůže spojit s jiným a zplodit mezka. Je na konci. Neví, kdo je jeho otec, ani kdo je jeho matka, neboť je křížencem mezi oslem a klisnou. Bůh to nikdy neučinil. Bohu na vrub něco takového nepřičítejte. Bůh ho nikdy nestvořil. Bůh řekl: „*Všechno ať plodí podle svého druhu.*“ Ano, ale otec mezka je osel a jeho matka klisna. Tak neví, kam patří. Je koněm, který se pokouší být oslem, nebo oslem, který se pokouší být koněm. Neví, kam náleží. Mezek je nejtvrdohlavější zvíře na světě. Nemůžete mu důvěřovat.

Na světě je mnoho takových lidí. Nevědí ani, kdo je jejich otcem, ani kdo je jejich matkou. Všechno, co vědí je, že jsou buď presbyteriáni, metodisty, baptisty, letničnickými, nebo něco takového. Nevědí, odkud pocházejí.

Na mezka můžete křičet jak chcete, můžete volat, on bude jen stát a natahovat své velké uši a poulit oči. Můžete mu kázat celou noc a nakonec nebude vědět víc, než vešel. Tak je to. Nechci vás ranit, ale chtěl bych, abyste poznali pravdu.

Něco však dělat mohou: jsou velice pracovití. Pracují, pracují, pracují a pracují. Připomíná mi to stádo jankovitých oslů, kteří se chtějí dopracovat své vlastní cesty do nebe. Ó, spolek „Ženská pomoc“, pořádání večerů, aby mohli zaplatit kazatele. Budeme mít taneční zábavu a všechny ty společenské zábavy. Je to jen práce, práce, práce. A na co pracují? Zeptejte se jich: „*Přijali jste Ducha svatého, potom, co jste uvěřili?*“ Natahují své uši a nevědí, kam jdou.

„Co tím míníš? Oč při tom jde? Co míníš Duchem svatým? Nikdy jsem o tom neslyšela. Ty musíš být nějaký fanatik.“

Hleďte, nevědí, kdo je jejich otec, ani kdo je jejich matka. Musíte je při všem bít, tu bít, tam bít. Tak je to, jako starého mezka. Ale říkám vám, u čistokrevného koně to nemusíte. Práskni jen bičem a bratře, jede se. Ví, co dělá. Jak je to dobré

jet na čistokrevném koni, jak krásné. Řekneš jen: „Pojď můj hochu.“ Muži, drž se jen pevně, jinak zůstaneš se sedlem ve vzduchu. Tak je to s čistokrevnými křesťany. Haleluja! „*Čiňte pokání každý z vás, dejte se pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a přijmete Ducha svatého.*“

Jdou do vody, jak nejrychleji mohou. Neodpočinou dnem i nocí, dokud neobdrží Ducha svatého. Proč? Víte, křesťan ví, kdo je jeho Otcem. To je pravda. Dvou je zapotřebí, aby nastal porod. Ano. Otce a matky. Mezek neví, kdo byl otcem a kdo matkou. Ale my víme, kdo byl otcem a kdo matkou, neboť jsme znovuzrozeni skrze napsané Slovo Boží, potvrzené Duchem. Petr řekl o Letnicích: „*Když budete činit pokání a dáte se pokřtít každý z vás na jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, obdržíte dar Ducha svatého.*“

Bratře, jakmile skutečně pravým Duchem znovuzrozený křesťan slyší Slovo, přijme Ducha svatého. Zeptej se ho pak na něco a bude vědět, kde stojí.

„Věříš v Boží uzdravování?“

„Amen!“

„Věříš v druhý příchod Kristův?“

„Amen.“

Zeptej se na to mezka. Toto křížené náboženství odpoví: „Já nevím. Dr. Jones jednou řekl...“

V pořádku, jdi jen za Saulem. Hleďte, oni to nevědí. „Ach, moje církev o tom není přesvědčená.“ Bratře, znovuzrození lidé jsou tak přesvědčeni o opětném příchodu Pána, jsou si tak jisti, že obdrželi Ducha svatého, tak jistě, jako že Duch svatý existuje.

Žena u studny řekla Ježíšovi: „*My se modlíme tam na té hoře a Židé se modlí v Jeruzalémě.*“ ON řekl: „*Ženo, poslyš Mé Slovo! Přijde hodina a již je zde, kdy Otec hledá ty, kteří se Jemu modlí v Duchu a pravdě.*“

Jeho Slovo je pravda. A každý, kdo čte Bibli a věří každému Slovu, které je v ní psáno a řídí se jeho příkazy a obdrží téhož Ducha, kterého oni obdrželi, v témže způsobu a se stejnými výsledky a i stejnou mocí, kterou oni obdrželi, a ten ví, kdo je jeho otec a matka. Ví, že je umyt v krvi Ježíše Krista, zrozen z Ducha, to nádherné pomazání. Ví, kde stojí. Zajisté. Je v Kanánu. Ví, odkud přichází. Tak je to s pravým věřícím. Zeptej se ho: „Přijal jsi Ducha svatého potom, co jsi uvěřil?“

„Amen, bratře!“

Před několika dny jsem oslovil jednu dvaadevadesátiletou svatou, která právě hovořila s osmdesátiletým kazatelem a zeptal se jí: „Babičko?“

A se zářícím úsměvem odpovídala: „Ano, můj synu?“

Zeptal jsem se: „Jak je tomu dlouho, co jsi obdržela Ducha svatého?“

Odpověděla: „Chvála Bohu, asi 60 let.“ Kdyby byla mezkem, řekla by: „Počkej okamžik, byla jsem potvrzována a pokropena, když... Zcela určitě, přijali mne do církve a mám doporučující dopisy.“

Ó, milost! Nevědí ani, kam náležejí. Ona ale věděla o svém prvorozenství. Byla tam, když se to stalo. Narodila se z vody a z Ducha. Věděla, když přijala Slovo, že byla obmyta lázní Slova.

Pozorujte, komu je to adresováno: „*Těm, kteří jsou v Ježíši Kristu.*“ Beru si mnoho času, ale pojednám o celé kapitole. Pomyslete na to, co nám Pavel řekl, kde stojíme, ale to nemůžeme probrat v jednom večeru. K tomu je zapotřebí tak jeden nebo dva měsíce a to každý večer, abychom to prošli slovo za slovem a doložili dějinami, aby bylo dokázáno, zeje to pravda.

Ještě jednou vám rychle přečtu ten verš: „*Já Pavel apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, posílám pozdrav svatým a v Krista Ježíše věřícím, kteří jsou v Efezu.*“

To byli ti vyvolaní, oddělení a Duchem svatým naplnění v Kristu Ježíši. „*Posílám tento dopis vám moji milovaní.*“ Myslím na to, že Pavel je nyní s nimi pohromadě. Jaká to radost! Tomuto starému apoštolovi byla sřata hlava. Byl jsem tam, kde mu sřali hlavu. Ale hlava na novém těle již nebude sřata. On tam v tomto okamžiku s nimi stojí, tentýž apoštol, který napsal a řekl: „*Vy, kteří jste v Kristu Ježíši. Skrze jednoho Ducha my všichni jsme pokřtěni v jedno tělo.*“

Povšimněte si: „*Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.*“

Slyšíš to Charlie? Nejen apoštolům a několika málo On požehnal všelikým požehnáním duchovním, ale nám všem. Tentýž Duch svatý, který sestoupil o Letnicích, je dnes večer zde. Tentýž Duch svatý, který způsobil, že Maria jásala a mluvila v jazycích a který jí dal podivuhodný čas plesání a způsobil všechno to, co činila, je stejný Duch svatý který je dnes večer zde. Tentýž svatý Duch, jenž se potkal s Pavlem na staré lodi, když to vypadalo, že ztroskotá a je ztracena, když 14 dní a nocí neviděli ani měsíc, ani hvězdy, když to vypadalo, jakoby na každé vlně seděl tančící ďábel a cenil své zuby: „Teď tě utopím, teď tě mám!“

Zatímco Pavel se šel modlit, stál tam anděl a řekl: „Neboj se Pavle. Tato loď narazí na břeh u jistého ostrova. Všechno bude dobré. Jen jdi a najež se.“ Přišel v řetězech a řekl: „Bud'te dobré mysli, muži, neboť anděl Boha, jemuž sloužím, stál u mne a řekl: „Neboj se Pavle!“ Tentýž Duch svatý, Duch Boží je dnes večer zde a slouží nám stejnými duchovními požehnáními.

„...žehná nám každým duchovním požehnáním, které je v nebesích.“

Zastavme se zde na okamžik – v nebesích – ne někde, nýbrž v nebesích. Jsme shromážděni v nebesích, to je stav věřících. Já jsem se promodlil, vy jste se promodlili, tento sbor se promodlil a jsme připraveni pro poselství. Shromáždili jsme se jako svatí, vyvolaní, naplnění Duchem svatým, naplnění Božími požehnáními, povolání, vyvolení, nyní shromážděni v nebesích. Nosíme to nebeské ve své duši, v Duchu přesazeni do nebeské atmosféry. Bratře, jsi v nebeské atmosféře. Co by se mohlo dnes večer stát, když tu sedíme v nebeské atmosféře a Duch svatý se vznáší nad každým srdcem, které bylo obnoveno a stalo se novým stvořením v Kristu Ježíši. Všechny hříchy jsou pod krví. V dokonalém uctívání se svýma rukama pozdvíženýma sedíme v nebesích v Kristu Ježíši a společně se klaníme.

Ocitl jsi se kdy v tom? Já jsem se v tom ocitl, až jsem plakal radostí a řekl: „Ó, Bože, nenech mne odtud nikdy odejít.“ Prostě nebeská místa v Kristu Ježíši. Požehnal nám čím? Božím uzdravením, oznámením věcí dopředu, zjevením, viděním, mocí, mluvením v jazycích, výkladem, moudrostí, poznáním a všemi těmi nebeskými požehnáními a nevýslovnou radostí a bohatstvím slávy; všechna srdce jsou naplněna Duchem, putují společně, sedí spolu na nebesích, ani jedna zlá myšlenka není mezi námi, ani jedna cigareta se nevykouří, žádné krátké šaty, ani jedna zlá myšlenka tu není, nikdo nemá nic proti druhému. Každý mluví v lásce a harmonii. Všichni jsou v jednomyslnosti shromážděni na jednom místě, pak pojednou přichází mocné šumění z nebe jako silný víchř. Vidíte: *„Požehnání každým duchovním požehnáním.“* Pak padne Duch svatý možná na někoho a řekne: „Tak praví Pán, jdi na určité místo a učiň určitou věc.“ Pozorujte, děje se to právě tak. Hleďte: „Tak praví Pán! Učiň určitou věc na určitém místě.“ A uvidíte, že se to stane. *„Společně nám požehnal každým nebeským požehnáním.“*

Dejte pozor! *„Podle našeho povolání...“*

Vyvolili jsme my Jeho, nebo On vyvolil nás? ON vyvolil nás. Kdy? Toho večera, když jsme Ho přijali? Vyvolení!

„Neboť v Ném nás vyvolil již před ustanovením světa k tomu, abychom svatě a bezúhonně před Ním – v denominacích? – v lásce...“ Kdy nás vyvolil? Kdy Bůh vyvolil vás, kteří máte Ducha svatého? Kdy vás vyvolil? Před ustanovením světa vás vyvolil. Poslal Ježíše ke smíření za vaše hříchy, aby vás ke smíření s Ním samým v lásce povolal. Přál bych si, abychom měli o několik minut více času.

Dříve, nežli budeme pokračovat, pojďme k 1. Mojžíšově 26. Ve středu se k tomu vrátím. Když Bůh stvořil člověka ... Dříve, než stvořil člověka, nazýval se El – Elohim. To slovo znamená: Ten, Jenž sám v Sobě existuje. Všechno v Ném

sám. Nic neexistovalo před Ním. ON byl existencí, která zde byla, sám existující. El, Elah, Elohim, znamená: Ve všem dostatečný, na vše dostačující, silný, všemohoucí, sám v Sobě existující.

Ale v 1. Mojžíšově 2 když stvořil člověka, řekl: „Já jsem Jahve, Jehova.“ Co to znamená? „JÁ jsem ten existující, který sám ze Sebe něco stvořil, syna, malý obraz Sebe.“ Ó, čest! Jehova učinil člověka jako malého Boha. ON je Bůh Otec a učinil člověka jako malého boha. ON není jen ten sám existující, nýbrž Jahve, ten, jenž existuje ve Své rodině. Elah. Elohim. ON je Jahve, který existuje v těch Svých. Bůh dal člověku vládu nad celou zemí, aby jí vládl. Země byla panstvím, nad kterým měl člověk vládnout. Je to podle Písma? Když tomu bylo tak, tedy byl člověk bohem nad zemí. Mohl něco vyslovit a stalo se. ON je Bůh – Jahve – sám v Sobě existující, ale nyní je v těch Svých a ti Jeho s Ním. Vidíte to?

Přečtěte to nyní! Ve středu večer se tím budeme ještě trochu podrobněji zabývat. Máme ještě asi 15 minut času a chtěl jsem přijít ještě k tomu bodu, kde je řečeno, že jsme zapečetěni zaslíbeným Duchem svatým. Časově to již asi nezvládneme.

Kdy jsme povoláni za služebníky Boží? Kdy byl povolán br. Neville, aby byl služebníkem Božím? Ó, to mě přemáhá. Říkám vám, přečteme si několik míst z Písma. Nejprve 1. Petra 1:19–20. A bratře Pate, otevři Zjevení 17:8. Potom přečtu Zjevení 13. Budeme pozorně poslouchat. Chceš vědět, kdy tě Bůh povolal, abys byl křesťanem? Ó, to miluji. Je to významné: Člověk není živ jen samým chlebem, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích.

Bratře Neville, přečti, prosím, 1. Petra 1:19–20: „*Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného Krista, předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časech posledních pro vás.*“

Kdy byl předzvěděn? Před ustanovením světa. Br. Pate, přečti prosím Zjevení 17:8: „*Šelma, kterouz viděl, byla a není, a máť vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, jejichž jména nejsou napsána v knize života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla a není, a však jest.*“

Kdo bude sveden? Kdo bude sveden náboženskou osobou jako Saul? Bylo to tak lstivé, tak dokonalé, že by to svedlo i koho? (Shromáždění odpovídá: vyvolené) Kdyby to možné bylo!

Přečetl bych Zjevení 13:8: „*Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jejichžto jména nejsou napsána v knize života Beránka, toho zabitého od počátku světa.*“

Kdy byla naše jména do knihy života zapsána? Když byl Beránek před ustanovením světa určen za oběť, když byl Jehova, Elohim, ten sám v Sobě existující. ON byl jako veliký diamant. Nemohl být ničím jiným, uvnitř toho diamantu byly Jeho vlastnosti, totiž, aby byl Uzdravovatelem. Nejdříve tu nebylo nic, co by mělo být zapotřebí zachráněno, nebo uzdraveno, ale tyto vlastnosti již byly v Něm. Před ustanovením světa poznal velký vývoj Sebe sama, takže věděl, že Jeho ranami budeme uzdraveni. Zabitý Beránek před ustanovením světa. ON napsal naše jména do knihy života před ustanovením světa.

Slyšte toto! Předurčení je založené na předzvěděni – míním vyvolení. Vyvolení hledí zpět na předzvěděni, předurčení na konečný osud. Nezapomeňte, že vyvolení se na to odvolává. Hled'te, byl jsem jen koukolem, narodil jsem se v hříchu, počat v přestoupení, přišel jsem na tento svět mluvě lež. Mezi hříšníky narozen, otec i matka a celá moje rodina byli hříšníky. Byl jsem jen koukolem, ale najednou jsem se stal pšeničným zrnem. Jak se to stalo? Co je to? Vyvolení! Bůh určil před ustanovením světa, aby tento koukol se stal obilným zrnem. Nyní vím, že jsem obilným zrnem, neboť jsem spasen. Jak to vím? Hledím zpět a vidím, že On mě již před dávným časem předurčil. Věděl dopředu, že Ho budu milovat. Tak přinesl oběť smíření skrze Svého vlastního Syna a já jsem byl Jím proměněn v obilné zrno. Kde teď stojím? Jsem spasen a chodím v milosti Boží. Na co hledí předurčení? Na konečný cíl. Kam On mne vezme a kam jdu? Uchopilo vás to? Vidíte?

Budeme číst ještě trochu dále a pak se budeme modlit.

„Neboť v Něm nás již před ustanovením světa vyvolil k tomu, abychom svatě a bezúhonně před Jeho obličejem stáli a v lásce skrze Ježíše Krista nás předurčil za Syny, kteří Jemu měli náležet podle dobře libé vůle Své.“

Co On učinil? Svým předvídáním nás předem vyvolil, věda, že je Zachránce, ten sám existující. Tehdy nebyli ještě andělé, jen Bůh Elohim, sám existující, nic než On sám. Ale v Něm bylo, aby byl Zachráncem. Nuže, co měl zachránit? Nic nebylo ztraceno. U vědomí, že je v Něm tato velká vlastnost, stvořil něco, co by mohl zachránit. Když to učinil, hleděl již skrze Své předvídání dolů na jednoho každého a věděl, kdo Ho přijme. Když toto učinil, řekl: „Jediný způsob, jak je mohu zachránit je, že sám sestoupím v těle, vezmu na Sebe hříchy lidí a zemřu za ně, takže budu tím, komu se budou klanět.“

ON je Bůh, předmět uctívání. Přišel dolů a vzal všechno na Sebe. To učinil, aby spasil tebe, jenž chceš být spasen. Vidíte, co míním? Předvídáním věděl nekonečný Bůh všechny věci; viděl zabitého Beránka před ustanovením světa a napsal naše jména do knihy života Beránka. Hleděl na lstivost satanovu a na jeho jednání. Tak již tvé jméno napsal do knihy. Řekl, že antikrist bude tak

nábožný, tak dobrý, tak moudrý chlapík, tak nábožný muž, že by svedl i vyvolené, kdyby to bylo možné. Ale je to nemožné, neboť jejich jména jsou předurčena před ustanovením světa. Vyvolením je určil a oni předurčením vědí, kam jdou. Nuže, kdo by chtěl o tom pochybovat?

Pavel to pověděl v dopisu svému sboru. To je stav Církve, určený před ustanovením světa. Bůh vás zplodil v porodních bolestech, zplodil tebe, věda, co budeš činit. Vykázal ti místo ve Svém těle, abys byla hospodyní, abys byl sedlákem, kazatelem, prorokem, tím neb oním. ON ti vykázal tvé místo.

Tak jsme vyšli ze země česneku, z Egypta, skrze posvěcení a byli vekřtěni do zaslíbené země. Neboť zaslíbením Božím je Duch svatý, jímž jste zapečetěni ke dni vykoupení. Neboť Bůh, který Církev předurčil, předpověděl, že miliony milionů lidí budou svedeni. Nebudou svedeni jediné ti, kteří vešli do zaslíbené země, jejichž jména jsou zapsána před ustanovením světa do Knihy života. Beránka a přešli do zaslíbené země a radují se z toho. Někteří lidé se bojí, že by se pak chovali divně. Bojí se, že by je Duch svatý nechal dělat něco, za co by se před lidmi museli stydět. Někteří se bojí, že by plakali a jejich přítel nebo přítelkyně, jejich soused, nebo jejich šéf je uvidí plakat.

Dovolte mi, dříve, nežli ukončím, abych vyprávěl o jednom muži. Jmenoval se David. Truhla smlouvy se nacházela v zemi filistínské a když byla k nim přepravována na voze taženém voly a David ji spatřil – měl na sobě lněné přepásané šaty – utíkal před truhlou smlouvy. Vyhazoval nohama do vzduchu, poskakoval, křičel a skákal, tančil a skákal a tančil – on, král izraelský. Jeho manželka hleděla z okna a viděla, jak podivně se chová a pohrdla jím. Možná, že řekla: „Ten blázen, podívejte se na něho, jak se chová! Jak vyhazuje své nohy do vzduchu a jak poskakuje a jedná. Asi se zbláznil.“ Když toho večera přišel domů, řekla mu asi tolik: „Ó, jak je to trapné, ty král, můj manžel jsi se tak choval a tak jsi jednal.“ David odpověděl: „Zítřka to udělám ještě lépe. Zajisté! Nevěděla jsi, že jsem tančil před Pánem?“ On přešel do země zaslíbení. Ztratil všechnu pýchu. Byl tak šťastný, že truhla smlouvy byla přivezena zpět do města.

Říkám vám, jsou lidé, kteří se bojí přijmout Ducha svatého. Mají strach, že pak možná budou mluvit v jazycích. Bojí se přijít do církve a být pokřtěni na jméno Pána Ježíše Krista, stydí se za to. Někdo řekl, že bych měl stáhnout své zvukové pásky, protože jsem kázal o křtu na jméno Ježíše Krista. Nestáhnou je! Udělám jich ještě více. Tak je to. Vydám ještě více zvukových pásek. Je to biblické. Když se jim nelíbí, co jsme včera dělali, ať tedy vidí, co budeme dělat zítra. Tak se ty věci musí provádět. Jen jděte vpřed. Těmto věcem se meze nekladou, neboť je to od Pána. Je to od Boha.

Víte, co učinil Bůh? Bůh hleděl z nebe dolů a řekl: „Davide, jsi muž podle Mého srdce. David se nestyděl, byl služebníkem Pána. Miloval Pána. A byl tak radostný, tak přešťastný, že nemyslel na to, aby byl ve vážnosti u lidí. Jak jsem již dnes ráno ve svém kázání řekl: Jsme tak úzkostliví, že si přejeme Saule, který by nás učil. Přejeme si nějakého Saule ze semináře, aby nám řekl, jak máme své náboženství uzpůsobit. Tak to bylo, než jsme přešli Jordán. Ale na této straně nás vede Duch svatý. Zde jste venku z toho kalu. Zde vám již nezáleží na tom, co si kdo myslí. Zde jste mrtví a život váš je skryt v Kristu a jste zapečetěni Duchem svatým. Již se o to nestaráte. Žijete v Kanánu. Snesete dobré obilí, jste novým stvořením v Kristu. Jste na cestě do zaslíbené země.

Bratře Collinsi, vzpomínám si ještě na své první shromáždění, když jsem asi před 30 lety, to ještě nebyl postaven tento sbor, zde na rohu konal malá shromáždění pod stanem. Kázal jsem totéž evangelium, tytéž věci, o nevyzpytatelném bohatství Kristově, křtu na jméno Ježíše Krista, o víře, že každé Slovo Boží je pravda, o křtu Duchem svatým o Božím uzdravování, o moci Boží, právě tak, jak to káží dnes. Nikdy jsem se od toho ani na centimetr neuchýlil. Bůh mě mezitím zjevil ještě více a jak On mi to zjevuje, tak to podávám dále. ON nikdy neodebíral od toho, co bylo, nýbrž vždy k tomu ještě více přidával.

Stál jsem tam, když asi 500 lidí na břehu zpívalo: Na bouřlivém Jordánu stojím a vrhám toužebné pohledy do krásné a radostné země Kanánu, kde jsou mé držebnosti, kdy dosáhnou toho spásy plného břehu, kde budu navždy požehnaný, kde navždy spočinu v tom, co mi patří.

Když začali zpívat, šel jsem s jedním chlapcem do řeky, abych ho pokřtil na jméno Pána Ježíše Krista. Řekl jsem: Nebeský Otče, tohoto chlapce přináším na základě jeho vyznání...

Sám jsem byl ještě mladíkem a mám ty snímky doma. Řekl jsem: „Pane, zatímco na základě jeho vyznání jej křtím ve vodě ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího, naplň Ty ho Duchem svatým.“ V té chvíli něco vyvolalo prudký točivý víchř a zde se to sneslo, jasná jítň hvězda tam stála. Bylo tam to světlo, které vidíte na tom obrázku. Tam stálo. Na celém světě se o tom psalo i vysoko nahoře v Kanadě. Psali: „Mystické světlo se objevilo nad baptistickým kazatelem, který křtil.“ Před několika dny přišel ke mně Dr. Lamsa, který o těch věcech nic neví a přinesl obrázek, který má u sebe ten bratr zde. Máš ten obrázek? Máš Bibli, v níž je ten obrázek? Dobrá, byl v ní obrázek se starobylým hebrejským znakem Boha, jaký existoval ve dnech Joba, nežli byla napsána Bible: Bůh ve třech vlastnostech. Ne tři bohové – tři vlastnosti. Tu to bylo. Když ten velký muž Dr. Lamsa, překladatel Lamsovy Bible toho dne ráno byl u mne, zeptal jsem se

ho: „Co znamená ten znak?“ Odpověděl: „To je starobylý hebrejský znak Boha. Bůh, jeden Bůh ve třech vlastnostech.“

Zeptal jsem se: „Tak jako Otec, Syn a Duch svatý?“ Zarazil se, odsunul svůj šálek kávy a hleděl na mne. Myslím, že Gene a Leo byli při tom. Zeptal se: „Věříš tomu?“

Odpověděl jsem: „Celým srdcem.“

Řekl: „Bratře Branhame, včera večer, když jsem byl ve tvém shromáždění, viděl jsem dar rozeznání. Nikdy předtím jsem to v Americe nebo ve své zemi neviděl. Tito Američané Bibli neznají. To jediné, co znají, je jejich denominace. Nevědí ani, kde stojí. Nevědí nic. Ale když jsem tam včera večer stál, (bratře Gene, víš, že to říkám s bázní a v lásce) řekl jsem si: to musí být prorok. Ale když teď vidím, že věříš, že Otec, Syn a Duch svatý nejsou tři bohové, nýbrž tři vlastnosti, tak vím, že jsi prorok Boží, jinak by ti to nemohlo být tak zjeveno. To je dokonalé znamení.“

Zeptal se: „Ty ale nepatříš k jednotářům?“

Odpověděl jsem: „Ó, ne, věřím, že Bůh je všemohoucí Bůh a že tyto tři vlastnosti jsou jen tři projevy, v nichž se Bůh zjevuje.“

Řekl: „Bůh ti žehnej, jednoho dne dáš za to svůj život: proroci vždy umírali kvůli svému poselství.“

Odpověděl jsem: „Nech to tak být, líbí-li se to Pánu.“

Ó, jak je to pravdivé! Kolikrát jsem to říkal církvi. Samuel řekl: „Dříve, než půjdete, abyste přistoupili za členy k nějaké denominaci a rozhodli se pro nějaké náboženství – proč nepřijmete Boha za svého vůdce a nedáte se Jím požehnat?“ Zapomeňte na svou denominaci. Neříkám, že nemáte patřit k denominaci, nebo k nějaké církvi. Čiňte podle své volby! To je vaše věc! Ale říkám vám, nechtě se osobně vést Duchem svatým. Čtěte Bibli. Dělejte to, co dělá Bible. Bůh vám žehnej!

Nuže, čekal jsem dlouho, ptám se, je-li zde někdo, kdo by chtěl projít modlitební řadou, abychom se za něho modlili? Jsou-li někteří zde – zvedli byste své ruce? Jen jeden, dva, tři ... Dobrá, pojd'te všichni sem, chcete-li a budeme se modlit. Nechtěl bych, aby teď někdo odcházel! Rád bych ještě něco oznámil, nežli ukončíme.

Kolik z vás by chtělo uvažovat o epištole Efeským? Ve středu večer půjdeme do pečeti. Příští neděli ráno probereme stav Církve – možná, že již ve středu ráno. To se týká vás, zde v Jeffersonville. Církev má být uvedena do stavu, kam patří jeden každý. Jsme povolání k synovství. Bůh nás přijal za syny. Jsme syny skrze zrození, přijetí a ustanovení Duchem svatým. Hled'te, všichni byli Hebrejští,

když přecházeli řeku, ale Jozue rozdělil tu zemi a dal každému jeho část země podle pokolení, k němuž náležel podle narození.

Skrze Ducha svatého vyslovila matka jména praotců. Hled'te na umírajícího Jáкова, vzpřímil se na posteli, zavolal své syny a řekl: „Pojd'te sem, abych vám zvěstoval, co vás v budoucnu očekává.“ Vím, že to může divně působit. Lidé mohou jednat zvláštně, ale kdyby jste jen věděli o té jistotě, jak to pálí v mém srdci. Přijd'te a povím vám, co se v budoucnosti stane. Mohu vám dokázat Písmem a mapou, že se Židé nacházejí na místě, o kterém Jákov předpověděl, že v posledních dnech tam budou. Dlouho tam nebyli, ale od května 1946 se tam vracejí. Téhož večera se mi zjevil anděl Páně a dal mi příkaz ke službě. Mohu vám ukázat, když do té nové země vešli, že se dostali přesně na to místo, jak o tom Jákov předpověděl. Ještě dnes tam jsou. Jak to je uchvacující.

Moji drazí lidé, kteří jste nemocní, nestáli byste zde jen proto, abyste tu stáli. Jsem váš bratr, mám pověření od Boha, abych se za nemocné modlil. Nemám tu moc, ale mám moc modlitby. Jak jsem dnes ráno řekl, neměl David nic jiného než prak, ale řekl: „Vím, co je v moci Boží, s Ním to dokáží.“

Hled'te, mám jen malou modlitbu a své ruce, jež na vás vkládám, ale vím, co víra v Boha zmůže. Co se stalo pro jiné, stane se i pro tebe. Věřte tomu, přistupte trochu blíže.

Ptám se, máme-li možnost poprosit bratra zde, aby je pomazal olejem. Učinil bys to bratře Neville? Prosim, abyste sklonili své hlavy. Když jsem minulý týden tak onemocněl, dal bych nevím co za to, kdyby byl někdo přišel, aby na mne vložil ruce. Byl bych si toho vážil, kdyby byl přišel někdo, komu Bůh žehná a koho používá. Cítíte nyní tak, jak jsem cítil a chtěli byste, aby někdo pro vás učinil to, co jsem si já přál. Necht' mi Bůh nikdy nedovolí, abych se od toho stáhl nazpět. Dej to, abych vždycky šel i když jsem unaven a zemdlen, že sotva nohy táhnou, neboť vás všechny opět potkám v oné zemi.

Muži a ženy, kteří jste již opotřebovaní a máte již jen malou trochu prošedivělých vlasů, rozpadáte se jako růže, která se otevřela a ztrácí jednotlivé listy. Rozpadáte se, je to pravda? Žijete již jen proto, abyste ke cti Boží svítili. Když vás nepřítel uchopil a chce vás uchvátit, přijdu s prakem Božím, s vírou a darem, který mi dal Bůh. Říkám vám to proto, abyste tomu rozuměli: Kdyby sem vešel Petr, nebo některý z apoštolů, tak byste neřekli: „Ty se za nás nepotřebuješ modlit.“ Jednoduše byste přišli a kdyby se zeptal: „Jsi sestra Ta a Ta? Jak se jmenuješ? Ty jsi sestra Howardová. Ty jsi věřící. Věříš? Pak máš nárok na všechna požehnání Boží, která jsou ve spasení zahrnuta. Sestro, všechno bude dobré.“

Pak bys odešla s jásáním, volajíc: „Pane, musí to tak být. Prostě to tak bude.“

Pomyslel jsem: Nuže, ti lidé si myslí totéž, když se za ně modlím. Vidíte, co myslím? Často jsem zde stával a ptal se těch lidí: „Drahá sestro, budeš tomu věřit? Budeš tomu věřit? Ó, Pane, dej jí tu víru! Dej jim věřit. Ó, prosím, přijměte to teď.“

Ale to již nepotřebuji říkat, řeknu jen: Sestro Howardová, jsi věřící? Ano, jsem.

Dobrá sestro Howardová, jsi-li věřící, jsi dědičkou všeho toho, co má Bůh. Hleďte, věřím tomu. Sjednávám jen kontakt k sestře Howardové tím, že na ni vkládám ruce. Ježíš řekl nejen, že se máme modlit, On řekl také: „Vkládejte na ně ruce.“ To je ono. Pak bude uzdravena. Ona může říci: „Všechno bude dobré.“ Sestro Howardová, můžeš jít domů a být uzdravena. Bůh ti žehnej!

Sestro Hamptonová, jsi věřící, jsi dědičkou všeho, co On má. Bůh buď s tebou. Amen. Můžeš jít domů a být zdráva. Ježíš Kristus tě uzdravil. Amen.

Bratr Branham se dále modlí za nemocné.
